

РЕШЕНИЕ

№ 325

гр. София, 18.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10757** по описа за **2020** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 28.09.2020 г., постановено по НАХД 21576/2018 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 16 състав е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-1014/16.11.2018 г., издадено от и.ф. заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление "Застрахователен надзор", с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лв. за нарушение по чл. 106, ал. 2 от КЗ.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, връзка чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, решението е обжалвано от санкционирания застраховател. С касационната жалба се релевират основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК - нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът поддържа, че времето на извършване на нарушението е неправилно определено, позовава се на специалната разпоредба на чл. 380 от КЗ. Изтъква, че не е извършено вмененото му нарушение, тъй като не е спорно обстоятелството, че банковата сметка не е представена на датата на подаване на заявлението, поради което за него не е възникнало задължение да регистрира документ, какъвто не е представян пред него на тази дата. Моли за отмяна на оспореното решение на СРС и отмяна на потвърденото с него НП.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град касаторът, редовно уведомен се представлява от адв. В., която поддържа жалбата, претендира разностики пред двете инстанции.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, чрез процесуалния си представител юр.Н. оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, 18-ти касационен състав, като провери служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Касационният контрол за законосъобразност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според задължителните за тази инстанция фактически установявания на СРС, на 12.01.2018 г. от С. П. К. пред [фирма] е била предявена застрахователна претенция № 1301-5000-18-300190 за изплащане на застрахователно обезщетение, вследствие на подадено искане за оценка застраховка "Гражданска отговорност" на МПС. Преписката е била образувана заради настъпило застрахователно събитие - ПТП, в резултат на което били причинени имуществени вреди на лек автомобил марка и модел "Нисан М.", с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Н. П. К.. Завеждането на претенцията било на основание договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите на виновния водач, обективиран в застрахователна полица № BG/22/117002603604. На 12.01.2018 г. са били представени писмени документи, доказващи основанието за изплащане на обезщетение. На същата дата е бил извършен и оглед на автомобила и бил съставен опис на констатираните увреждания. На 18.06.2018 г. е изплатено обезщетение в размер на 327,20 лв. По повод извършване на проверка на случая по сигнал на Н. К., КФН е изисквала писмени документи касаещи, случая. На 27.06.2018 г. КФН допълнително е поискала от касатора да представи доказателства за това, кога са били депозирани от ползвателя на застрахователната услуга пред застрахователното дружество удостоверение за банкова сметка или пълни данни за нея. В отговор на 09.07.2018 г. [фирма] е посочило, че не са налични данни за датата на представяне на банковата сметка на заявителя. За така установеното бил съставен АУАН и въз основа на него - обжалваното наказателно постановление.

Съдът като прецени събраните доказателства и доводите на страните намира от правна страна следното:

Правилен е изводът на СРС, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява извършеното от застрахователя нарушение. НП е издадено от компетентен

орган, в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на нарушителя, а материалният закон е приложен правилно.

Съгласно чл. 106, ал. 2 КЗ застрахователят е длъжен да регистрира датата на всяка заведена претенция, както и да регистрира датата на последващо получаване на всеки документ по нея, и да удостовери всяко от тези обстоятелства поотделно или по опис пред лицето, заявило претенцията. Следователно застрахователното дружество, в нарушение на чл. 106, ал. 2 КЗ не е регистрирало датата на получения документ, а именно удостоверяващ банковата сметка на увреденото лице.

Неоснователно е оплакването на касатора за неправилно определяне на датата на извършване на нарушението. Нарушението правилно е определено, че е извършено в периода между завеждането на застрахователната претенция и изплащането на обезщетение по нея. В случая се касае за продължено нарушение, а не за продължавано такова, в какъвто смисъл са изтъкнатите от жалбоподателя възражения. Т.е. състава на нарушението, което в случая е изразено чрез бездействие може да бъде извършен във всеки момент от посочения период, който маркира границите на възможното осъществяване на нарушението. Неоснователни са и доводите, че разпоредбата на чл. 380 от ЗК като специална, разписва, че информацията за банковата сметка следва да се предостави едновременно с предявяване на претенцията, което е попречило на застрахователя за заплати обезщетението, поради което тази информация е извадена от приложното поле на чл. 106 ал.2 от КЗ.

Посочената разпоредба касае задължение на претендиращото обезщетение лице, а не на застрахователното дружество, поради което не изпълнението му не се отразява на изводите, че дружеството не е изпълнило своето задължение за регистриране на всички постъпили документи по заявената щета. Безспорно данни за банкова сметка са представени пред касатора, за да се стигне до изплащане на обезщетение по банков път. Кога е станало това, не се установява именно, поради неизпълнение на разписаните в чл. 106 ал.2 разпоредби.

Съдът не намира за основателно твърдението, че в оспореното решение се сочи, че на датата на подаване на заявлението, заявителят е представил всички изискуеми и относими по същото доказателства, в това число и данни за банковата сметка. При внимателен прочит на решението такова съждение не се открива.

В обхвата на проверката по чл. 218, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл. 348, т. 1, т. 1–2 НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, 18 касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от решение от 28.09.2020 г., постановено по НАХД 21576/2018 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 16 състав
ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.